

Arrest

nr. 42 487 van 27 april 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 5 februari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 januari 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 3 maart 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. PIROTTE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Sierra Leoons staatsburger van Fulla-origine te zijn afkomstig van Waterloo. U groeide samen met uw jongere zus op bij uw vader. Uw vader was militair en stond in voor de militaire barakken in Waterloo. In 1997 kwam uw vader om in Bumaro. U ging samen met uw zus wonen bij uw moeder in Regent Road, Freetown. U kon na het overlijden van uw vader uw studies niet verder zetten en u verkocht kauwgum en sigaretten op straat in het centrum van Freetown. In april 2008 leerde u H. kennen. U begon een relatie met H., maar deze werd niet aanvaard door haar vader L. K., een kapitein in het leger. Op een dag dat H. bij u thuis op bezoek was, begon ze te braken. Ze voelde zich ziek en ging naar huis. Haar moeder bracht haar naar het ziekenhuis. U zag H. drie dagen niet en u ging met een vriend naar een plaats waar u met een fluitsignaal H. kon roepen. H. kwam tot bij jullie en ze vertelde dat ze zwanger was. Haar moeder vroeg H. wie verantwoordelijk was voor de zwangerschap en

H. gaf haar uw naam. Haar moeder en uw moeder spraken elkaar over de situatie. Later vertelde H. dat haar vader had gevraagd om het huis te verlaten, maar u antwoordde dat er geen plaats was in uw huis. U vroeg haar om de relatie te stoppen, maar H. kon hiermee niet akkoord gaan. Jullie zetten jullie relatie verder. H.'s vader stuurde nadien een agent om uw moeder aan te raden dat u H. zou verlaten. Later kwamen drie agenten en een militair bij u thuis langs. Uw moeder opende de deur en werd geduwd. U werd geslagen en meegenomen naar het centrale politiekantoor. U werd er twee dagen opgesloten. De vader van H. kwam langs in het kantoor en zei u dat u er geen derde dag zou zitten. U werd overgebracht naar de gevangenis van Pademba Road, Freetown. U werd er elke dag geslagen en zat er alleen in een cel. Uw moeder contacteerde tijdens uw detentie een vriend van uw vader en vroeg hem hulp voor uw vrijlating. U werd uit uw cel gehaald en u diende een militair uniform aan te trekken. U werd in een auto gezet en naar Calaba Town gereden. U verbleef ongeveer vier maanden in Calaba Town. In die periode werd uw reis geregeld. U hebt Sierra Leone per vliegtuig verlaten in juli 2009 en via een tussenstop in Senegal kwam u in België aan. U hebt op 6 juli 2009 in België asiel gevraagd. Na uw aankomst in België vernam u dat de vader van H. mensen stuurde naar uw moeder. Uw moeder werd ziek en diende het huis te verlaten.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

U verklaart uw land van herkomst te hebben verlaten nadat u problemen kende met de vader van uw vriendin, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Er dient te worden opgemerkt dat u vage verklaringen aflegt over H. en haar familie, waardoor er getwijfeld kan worden aan uw relatie met haar. U verklaart dat u H. in april 2008 leerde kennen en u een relatie met haar had. U stelt dat zij de dochter is van L.K., een kapitein in het leger. U verklaart de moeder van H. niet bij naam te kennen, noch te weten wat zij doet (zie gehoor CGVS, p.5). Dit is merkwaardig gezien u later verklaart dat de moeder geen probleem had met jullie relatie en gezien ze zelfs met uw moeder kwam praten over jullie situatie. U verklaart niet te weten of H. broers of zussen had (zie gehoor CGVS, p.5), noch iemand van H.'s vriendinnen te kennen (zie gehoor CGVS, p.10). U beweert dat H.'s vader een erge reputatie heeft en een groep rond zich heeft (zie gehoor CGVS, p.11). U blijkt de namen van vrienden van L.K. niet te kennen, noch weet u hoe de groep rond L.K. wordt genoemd.

Uit uw verklaringen komt meermaals naar voren dat de vader van H. jullie relatie niet goedkeurde. Wanneer u wordt gevraagd waarom haar vader u niet aanvaardde, stelt u dit niet te weten (zie gehoor CGVS, p.12). U verklaart dat u H. vroeg naar de reden, maar dat zij het niet wist. Het is opmerkelijk dat H. noch u enig idee zouden hebben over de reden waarom haar vader jullie relatie afkeurde. Te meer daar u stelt dat H.'s moeder uw moeder opzocht en jullie moeders met elkaar de situatie bespraken. Het is hierbij merkwaardig dat u niet blijkt te weten waarover het gesprek ging (zie gehoor CGVS, p.12).

Daarbij is het bevreemdend dat u zich niet meer kan herinneren hoeveel tijd er was tussen het moment dat H. u vertelde dat ze zwanger was en uw arrestatie (zie gehoor CGVS, p.11). Wanneer u wordt gevraagd of u hierover geen idee heeft, antwoordt u dat het een maand duurde alvorens haar moeder het vertelde aan haar vader (zie gehoor CGVS, p.11), zonder dat u in de tijd verder preciseert wanneer u werd gearresteerd. U stelt dat H. zwanger was van u, maar u blijkt niet te weten wanneer de bevalling voorzien was (zie gehoor CGVS, p.11). U antwoordt ontwijkend door te verwijzen naar haar vader. Wanneer u erop wordt gewezen dat de vader het pas een maand later wist, antwoordt u dat ze drie of vier maanden zwanger was (zie gehoor CGVS, p.11). Het is opmerkelijk dat u niet beter op de hoogte was van de geplande komst van de baby, te meer daar u na uw detentie nog vier maanden verbleef in Calaba en de baby mogelijks in die periode zou geboren worden.

Verder dient te worden opgemerkt dat u eveneens vage verklaringen aflegt over uw arrestatie en detentie in Pademba Road. Uw verklaring dat bij uw arrestatie de agenten en een militair thuis langskwamen, maar dat er niets werd gezegd, komt weinig doorleefd over. Wanneer u wordt gevraagd wat de agenten en de militair zeiden, antwoordt u 'ze kwamen en duwden moeder'. Wanneer de vraag wordt herhaald, verklaart u dat ze zeiden dat ze politie-agenten waren en ze naar u vroegen. Na aandringen, antwoordt u dat ze u arresteerden en ze u sloegen (zie gehoor CGVS, p.12). Het is weinig aannemelijk dat er op dat moment niets meer werd gezegd. Ook over uw opsluiting in het centrale politiekantoor blijft u kort. U verklaart dat u naar het kantoor werd gebracht en dat u er in een kleine cel zat (zie gehoor CGVS, p.12).

Met betrekking tot uw detentie in Pademba Road, is het opmerkelijk dat u er niet in slaagt het gevangenisgebouw te beschrijven. U beweert dat u langs de ingangspoort binnenging en dan links liep. U stelt buiten het sportveld verder niets te hebben gezien in de gevangenis (zie gehoor CGVS, p.13). Uw verklaring dat u niet naar buiten ging, komt weinig overtuigend over. U verklaart immers in hetzelfde gehoor dat u elke dag uit uw cel werd gehaald en slagen kreeg (zie gehoor CGVS, p.13). U verklaart dat er veel gevangenen zaten in Pademba Road, maar wanneer gevraagd wordt naar een schatting, antwoordt u alleen een idee te hebben over uw problemen. U stelt geen namen van bewakers te kennen. U verklaart dat er activiteiten waren in de gevangenis, maar dat u niet weet welke activiteiten de andere gevangenen hadden, omdat u niet naar buiten ging. Het is weinig aannemelijk dat u tijdens uw detentie – die ongeveer een maand duurde volgens uw verklaringen – niet meer zou kunnen vertellen over het leven in de gevangenis.

Tevens legt u vage verklaringen af over uw ontsnapping uit de gevangenis. U verklaart dat uw moeder een vriend van uw vader contacteerde, maar u blijkt zijn naam niet te kennen (zie gehoor CGVS, p.7). Ook de naam van de persoon in wiens huis u logeerde in Calaba Town is u onbekend (zie gehoor CGVS, p.7). U blijkt ook de dag van uw ontsnapping niet meer te kunnen herinneren (zie gehoor CGVS, p.14), hoewel dit volgens uw verklaring een aangrijpende gebeurtenis is geweest. U stelt immers dat u vreesde de mannen te volgen uit angst om opnieuw geslagen te worden (zie gehoor CGVS, p.10). U blijkt niet te weten wie u uit de gevangenis haalde, noch deze mensen te hebben herkend (zie gehoor CGVS, p.14). Bovenstaande vaststellingen tasten de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan, waardoor geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas.

Uit al het voorgaande blijkt dat u bezwaarlijk kan stellen dat u uw land uit ‘vrees voor vervolging’ in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’ zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

U bent niet in het bezit van enig reis- of identiteitsdocument dat uw asielrelaas zou kunnen staven. Met betrekking tot uw verklaring dat u in het bezit was van een identiteitskaart in Sierra Leone dient te worden opgemerkt dat u hiermee twijfel doet rijzen over uw leeftijd. U verklaart dat u in Sierra Leone in het bezit was van een identiteitskaart (zie gehoor CGVS, p. 8). U stelt dat u in 2003 een nationale identiteitskaart kreeg en u voegt toe dat u uw identiteitskaart kreeg toen u ongeveer 15 of 16 jaar was (zie gehoor CGVS, p.8). Wanneer u gevraagd wordt om met de ondervrager mee te tellen, vertrekkende van uw verklaring dat u geboren bent in 1992, antwoordt u plots zich niet te herinneren wanneer u uw identiteitskaart kreeg (zie gehoor CGVS, p.8). Uit de beschikbare informatie op het Commissariaat-generaal blijkt dat de aanvraag van een identiteitskaart verplicht is vanaf 16 jaar en er sinds december 2004 geen nieuwe identiteitskaarten meer worden afgegeven (zie informatie administratieve dossier). Aldus doet deze vaststelling twijfel rijzen over uw beweerde minderjarige leeftijd op het moment van uw asielaanvraag en gehoor op het Commissariaat-generaal.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel wordt de schending opgeworpen van artikel 1 van het Verdrag van Genève en van de artikelen 48/3, 48/5, 52 en 62 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt dat het Commissariaat-generaal uit het hele verhoor slechts enkele vage details haalt. Daaruit concludeert de bestreden beslissing dat de hele verklaring vaag is en dat geen geloof kan worden gehecht aan enige gegronde vrees of nood aan bescherming. Verzoeker voert aan dat hij nog een jonge leeftijd heeft en dat zijn scholingsgraad eerder beperkt is.

Volgens verzoeker is het normaal dat hij de naam van de moeder van H. niet kende en niet wist of zij zusters had en dit omdat hij niet bij H. thuis kwam. Verzoeker kende wel de naam van haar vader, wat hij gedaan heeft en wat zijn huidige functie is. Verzoeker stelt dat de bewering in de bestreden beslissing dat hij geen vriendinnen van H. kent een verkeerde weergave is van de feiten en niet in het verhoor is vermeld. Uit het gehoorverslag blijkt enkel dat verzoeker en zijn vriendin hun relatie geheim hielden.

Verzoeker stelt dat de reden waarom de vader van H. hem niet moest hebben, onduidelijk was. H.'s vader koesterde echter wel een persoonlijke wrok tegen verzoeker omdat hij diens dochter zwanger had gemaakt. Haar familie is immers moslim en moslimvrouwen dienen tot het huwelijk onbevlekt te zijn. Voorhuwelijkse seks kan leiden tot de dood van de vrouw, waarbij ook de schuldige (verzoeker) gestraft

dient te worden. Verzoeker meent dat dit een belangrijk perspectief is dat het Commissariaat-generaal niet wenst te vermelden.

Verzoeker stelt dat zijn verklaringen met betrekking tot de periode tussen het moment dat zijn vriendin zei dat ze zwanger was en het moment dat hij gearresteerd verkeerd geïnterpreteerd zijn als ontwijkend. Uit zijn verklaringen blijkt dat verzoeker wel wist wanneer zijn vriendin zwanger was, maar niet wist voor wanneer de bevalling gepland was. Verzoeker kan zich evenmin de exacte datum van zijn arrestatie herinneren. Er moet echter rekening mee gehouden worden dat verzoeker geen geregeld leven leidde en een beperkte scholingsgraad heeft. Volgens verzoeker was dit wel een maand nadat hij de zwangerschap te weten kwam, omdat het zolang duurde tot haar vader het te weten kwam. Verzoeker meent dan ook geen ontwijkend antwoord te hebben gegeven.

Verzoeker meent dat hij geen vage verklaringen heeft afgelegd over zijn arrestatie en detentie in Pademba Road. Verzoeker kan niet herhalen wat er allemaal werd gezegd tijdens zijn arrestatie. De politie kwam, riep dat ze van de politie waren en dat ze verzoeker kwamen halen. Verzoeker ziet niet in wat er vaag is aan deze verklaring. De concrete inhoud schetst een correct en logisch verhaal. Volgens verzoeker is de situatie in België niet dezelfde als die in Sierra Leone. Over zijn verblijf in het Central Police Station stelde het Commissariaat-generaal weinig vragen en verzoeker verbleef daar maar twee dagen. Het is volgens verzoeker vreemd dat het Commissariaat-generaal enerzijds beweert dat verzoeker er maar kort verbleef en er anderzijds weinig vragen over stelde. Meer vragen hierover zouden verzoekers verhaal ondersteunen.

Verzoeker meent dat de opmerkingen met betrekking tot zijn kennis over zijn detentie in Pademba Road een eenzijdige visie van het Commissariaat-generaal aantonen. Het feit dat verzoeker niet op de hoogte was van de namen van de bewakers of de vrijetijdsbesteding van de andere gevangenen, is eenvoudig te verklaren door het feit dat hij werd afgezonderd van de groep. Verzoeker stelt nog dat hij wel in staat is de gevangenis te beschrijven en een plan te tekenen. Verzoeker kon bovendien andere details geven over zijn verblijf in de gevangenis.

Verzoeker haalt feiten van de vader van zijn vriendin aan die wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging en nood aan bescherming rechtvaardigen. Zo mishandelde de vader zijn vrouw en doodde hij tijdens interventies onschuldige burgers. Volgens verzoeker stuurde de vader van zijn vriendin de politie naar zijn huis om hem te arresteren en in het politiebureau op te sluiten. Verzoeker omschrijft de groep rond vader van zijn vriendin als dieven en plunders. De macht van deze man wordt in de bestreden beslissing bovendien niet in twijfel getrokken.

Verzoeker wijst op zijn verklaringen omtrent zijn ontsnapping die er op duiden dat ze, zoals ze zijn afgelegd, een waarheidsgetrouwe weergave zijn van het relaas.

2.2. Op welke wijze de bestreden beslissing artikel 52 van de Vreemdelingenwet zou hebben geschonden kan niet worden ingezien daar dit artikel enkel een regeling betreft van de bevoegdheid van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Daarenboven toont verzoeker niet in concreto aan op welke wijze een schending van dit artikel voorligt en de Commissaris-generaal zijn bevoegdheid zou hebben overschreden.

De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden

onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en, in voorkomend geval, 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij een vrees voor vervolging koestert ten aanzien van de vader van een meisje dat van verzoeker zwanger werd. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij deze vrees koestert omwille van één van de gronden van vervolging zoals omschreven in artikel 48/3, §4 van de Vreemdelingenwet. Hij toont te dezen immers niet aan dat de elementen "ras", "godsdienst", "nationaliteit", "(specifieke) sociale groep" of "politieke overtuiging" op hem van toepassing zijn dan wel dat deze kenmerken overeenkomstig artikel 48/3, §5 aan hem worden toegeschreven. Derhalve kan hij niet voldoen aan de vereiste van artikel 48/3, §3 van de Vreemdelingenwet die bepaalt dat er een verband moet zijn tussen de daden van vervolging en de gronden van vervolging.

Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

3.1. Verzoeker vraagt de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.2. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op dezelfde elementen als deze ten grondslag van zijn asielaanvraag. Aangezien hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd omwille van ongeloofwaardig geachte verklaringen en deze motiveringen aangevochten worden middels het verweer zoals beschreven sub 2.1., wordt dit verweer te dezen hernomen teneinde het reëel risico op ernstige schade te beoordelen zoals dit omschreven is in artikel 48/4.

3.3. Waar verzoeker verwijst naar zijn jonge leeftijd en beperkte scholingsgraad om bepaalde onwetendheden te verklaren, dient opgemerkt te worden dat dit er niet toe kan leiden dat hij niet op de hoogte zou kunnen zijn van zaken die tot zijn dagdagelijkse leefomgeving behoren. Dienaangaande kan gewezen worden op zijn pertinente verklaringen omtrent geografische kenmerken van Freetown (administratief dossier, stuk 4, p.6). Ook met betrekking tot feiten die de essentie van het asielrelaas uitmaken mag van een persoon met een geringe opleiding coherente en duidelijke informatie worden verwacht betreffende gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt.

Verzoeker bevestigt in het verzoekschrift dat hij de naam van de moeder van H. niet kent, noch weet hij of zij zussen en broers heeft. Dit is niet aannemelijk daar verzoekers relaas opgehangen is aan de weigering van de vader van H. om hun relatie te aanvaarden zodat aangenomen moet worden dat zich ten aanzien van het koppel de vraag aandienende hoe andere familieleden deze relatie zouden aanvaarden. Het verdoken karakter van hun relatie kan niet leiden tot de onwetendheid omtrent het eenvoudig gegeven of H. al dan niet zussen of broers heeft.

Voor wat betreft het wel of niet kennen van de vriendinnen van H., stelt verweerder terecht vast dat verzoeker louter verwijst naar zijn gehoorverslag. Verzoeker toonde echter op geen enkele manier aan dat hij weldegelijk de vriendinnen van H. kende, zoals hij nu beweert, door bijvoorbeeld een aantal vriendinnen te vernoemen. Uit het gehoorverslag blijkt bovendien duidelijk dat verzoeker de vriendin die hem benaderde niét kende. Verzoeker heeft geen andere vriend(inn)en van H. vermeld, zodat er niet van kan worden uitgegaan dat verzoeker deze zou kennen.

Verzoekers bewering dat de familie van H. moslim is en dat moslimvrouwen tot het huwelijk moeten onbevlekt zijn, is een element dat verzoeker niet aanbracht bij zijn gehoor op het CGVS. Verzoeker heeft immers niet eerder tijdens zijn verhoren melding gemaakt van het feit dat het omwille van het geloof van zijn vriendin of haar vader was dat deze laatste de aangehaalde problemen zou veroorzaakt hebben. Van verzoeker mag verwacht worden dat hij dit essentieel element, indien het strookt met de realiteit, reeds vroeger in de procedure aanbracht.

De motivering inzake verzoekers onwetendheid omtrent de tijdspanne tussen het moment dat H. haar zwangerschap meedeelde en zijn arrestatie vindt pertinent steun in het administratief dossier (stuk 4, p.11).

Verzoeker was ook onwetend inzake de namen van bewakers, bijnamen van deze bewakers en activiteiten van andere gevangenen in de gevangenis van Pademba Road (ibid., p.13), en dit ondanks een detentie tijdens dewelke hij elke dag uit de cel werd gehaald en slagen ontving (ibid., p.13-14). Deze onwetendheden ondermijnen de geloofwaardigheid van het relaas.

Het voorgaande is afdoende om vast te stellen dat verzoekers relaas ongeloofwaardig is. Kritiek op overige motieven van de bestreden beslissing kan op zich niet leiden tot een hervorming van de bestreden beslissing.

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas, en de elementen in het administratief dossier, toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend en tien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS